

VISITA AL MUSEU DE LA NAÚTICA DEL MASNOU

El dinou de novembre era un dia tan bo com qualsevol altre per a emprendre el viatge fins a Ocatà. El tren té, encara l'encís del viatge tranquil ple de petits plaers: La lectura pausada, la xerrada cordial, la visió fugissera del paisatge o la impressió antropològica dels viatgers ocasionals.

Breu caminada pels carrerons mariners fins l'edifici que, entre d'altres usos públics, inclou el museu, amb parada per fer un cafè reparador des d'un balcó sobre el carrer costerut, per on la gent circula amb tranquil·la animació.

En un recollit jardinet del itinerari una dona camina amb ajuda d'un bastó. Malgrat la nostra lentitud l'avancem mentre ens contempla interessada. –Que veniu d'excursió? D'on sou? – Responc amb el respecte que em provoca la seva actitud exultant de curiosa cordialitat. A més afegeixo: I, vostè d'on ve? – Vinc a donar classe de yoga i relaxació des de Barcelona. Ho faig dos cops per setmana. – Davant la meua sorpresa afegeix: –Sóc monja i tinc noranta dos anys. – Deixant de banda les dificultats motores, el seu rostre expressiu i el parlar eixerit, una dona vital.

Ens acull el director de Museu, que deixa que el descobrim al nostre aire després d'unes breus indicacions.

Al capítol N°1 La Mar Blava i la Mar del Masnou, li correspon en mural panoràmic que esquematitza la biologia del litoral marí. El segueixen tres vitrines arqueològiques de terra ferma: El N°2 sobre els orígens de la comarca del Maresme: Ibers, romans, medievals. En el N°3 El Naixement d'un Poble, de

pagesos i navegants vivint en nuclis allunyats del mar com a prevenció pels atacs de visigots, àrabs i pirates.

Entrant en matèria, en el mural N°4 es parla de: Les Embarcacions del Masnou, les drassanes, els mestres d'aixa. També hi veiem les veles. La fàbrica «Maristany fabricil tèxtil, S.A.» els anys 50 tot i haver reduït la fabricació de veles encara va subministrar-ne a les companyies; Transatlàntica, Transmediterrànea i als bucs escola «Juan Sebastian el Cano» i «La esmeraldachica» del govern de Chile. Eines, plànols, instruments de mesura i navegació, així com una preciosa màquina de cosir veles.

En el N°5 s'aborda: La Navegació. Pintures representant vaixells dels quals s'expliquen les seves històries i singladures. El bergantí goleta «Vila del Masnou», per exemple, va ser el vaixell de pràctiques pels alumnes de l'escola de nàutica del poble, del qual s'exposa una preciosa maqueta. Quadre amb col·lecció de petites pintures representant les senyals de banderes que els futurs marins han de conèixer. Pintures, cartes marines instruments variis ambienten el tema.

El N°6 del Comerç Marí i el Cabotatge. L'activitat va donar molta vida al Masnou fins que els vaixells de més tonatge van trobar millor logística a Barcelona. Entre les càrregues té especial significat Els Salums. Per exemple El Tasajo: Carn de bou salada i seca.

Les Creences i Religiositat Marineres, entre les seves manifestacions destaquen els exvots. D'entre ells un: «*Exvoto de un armador a la SS Virgen por haberle concedido durante 6 años, dedicarse al contrabando sin ningún impedimento*».

Personatges il·lustres, entre ells, el Capità Mirambell que va navegar a partir 1811, als setze anys en qualitat d'oficial, notable per re-obrir la ruta comercial amb Amèrica tancada a conseqüència de la guerra de la independència de les colònies, l'any 1835, amb la pollastra «Constància» amb una maniobra agosarada i d'hàbil diplomàcia amb el general Ribera president de l'Uruguai.

La pesca com a activitat complementària té el seu espai dintre d'aquest petit museu però molt complet.

El Masnou, ens reserva una sorpresa: L'antiga escola de maquetes, que ara acull als aficionats on l'ajuntament els el cedeix l'espai, eines i maquinari per al seu gaudi. Ens quedem bocabadats davant aquest «be de déu», que ens provoca sana enveja.

Dinem a la sala interior d'un restaurant en front a l'estació del tren. Xerrameca intranscendent i substanciosa que inspira a l'Àngel a etzibar-nos amb posat seriós: -M'agrada escolar a la gent gran quan parla.- Tots enfeïnats amb el xeflis, no fem gaire cas de la seva fina ironia.

